

1

Уил Роби се взираше през илюминатора на самолета с ясното съзнание, че следващите двайсет и четири часа могат да се окажат последните в живота му.

От друга страна обаче, това бе един обикновен работен ден.

Миг след като масивните подсилени колесници докоснаха земята и множеството им колела се завъртяха по пистата, пилотите включиха реверс. Най-големият пътнически самолет в света започна да рулира бавно към отреденото му място за паркиране. Вратите се отвориха – и отпред, и отзад, и на първия, и на втория етаж. Пътниците се отправиха към терминал 5 на лондонското летище „Хийтроу“.

Английското небе бе натежало от сиви облаци, от които се сипеше дъжд. Време, добре познато на всеки жител на Британските острови.

Облечен с елегантен тъмносин костюм и бяла риза, Роби бе сред стотиците пътници, които слязоха от огромния Еърбъс А380 на „Бритиш Еървейз“, току-що кацнал от Вашингтон.

Полетът не премина особено гладко, тъй като над Атлантика попаднаха в зона на лека турбуленция, но Роби не усети нищо. Летеше в първа класа, където

креслото се превръщаше в легло, и прекара в сън по-голямата част от полета.

Той премина паспортната проверка, като уведоми служителя, че целта на посещението му е свързана с преподавателска дейност. Носеше само една малка чанта, затова не му се наложи да се отбива при лентите за багаж. Всичко, от което имаше нужда, вече го очакваше в Лондон. И нищо от това, което му трябваше, не би могло да премине митническата проверка и да се озове на борда на самолета.

Излезе от летището в седем и половина сутринта местно време.

Качи се в типично лондонско такси, но не черно, а пъстро. Поради натовареното движение и дъждовното време пътуваха до града час и нещо. Шофьорът го остави на посочения адрес близо до Марлебоун Роуд. Не беше хотел, а най-обикновена къща на ъгъла на „Марлебоун“ и Бейкър Стрийт, която не се отличаваше по нищо от околните. Роби въведе кода в електронния панел до входа и бронираната врата се отвори. Той влезе, затвори я и се качи по стълбите.

Смени костюма и ризата с всекидневни дрехи. Отвори стенния сейф в дрешника и извади от там една флашка. Агенцията му използваше облачни услуги, но шефовете му не бяха сигурни, че сайтът не може да бъде хакнат. Всъщност те не се съмняваха, че всеки сайт и всеки компютър могат да бъдат хакнати. Роби извади лаптопа си и пхна флашката в порта. Въведе няколко команди и на екрана се появи причината за полета му до Лондон.

Строго секретен документ, който нямаше нищо общо с каквато и да било научна или преподавателска дейност.

Уил Роби прочете информацията на екрана. Тя завършваше с бележка от шефа му, Синия. Истинското му име бе Роджър Уолтън, а прякорът Синия бе продиктуван от високия пост, който заемаше в тяхната

агенция. Бележката, написана от него седмица по-рано, бе кратка и делова, както обикновено.

Можеш да се справиш поради една-единствена причина: ти си Уил Роби. Ще се видим, когато и двамата се върнем. Действай!

Роби разбираше, че в тези няколко думи се крие огромно количество подтекст.

Аз съм Уил Роби, попаднах в ада и оцелях. Ще оцелея и сега! Вече действам!

Заличи съдържанието на флашката по начина, по който го правеха в АНС. Ефектът бе равносилен на премазването ѝ с тухла и изгарянето ѝ в огън. Единиците и нулите изчезнаха завинаги, съхранени единствено в паметта на Уил Роби.

Той се изтегна на леглото и впери поглед в тавана.

Мисисипи остана далече в миналото.

Баща му остана далече в миналото.

Всичко остана далече в миналото.

Отново бе на мисия и това го радваше, защото всичко в живота му – освен единствено работата – бе толкова объркано.

Стига глупости! Точно тя е твоят живот!

Роби прогони тези мисли, прочиствайки съзнанието си по начина, по който бе прочистил и онази флашка, след което затвори очи. Въпреки че по време на полета си бе починал добре, той се нуждаеше от още сън. И бездруго нямаше работа тази вечер.

Събуди се привечер и огледа небето. Още беше облачно, но поне не валеше. Хапна в един пъб наблизо и се разходи. Обиколката му го отведе покрай множество сгради и стотици минавачи, които живееха в блажено неведение относно възможността от нови терористични атаки в Лондон. От друга страна, разгласяването на подобна информация би могло да предизвика паника. А правителството не можеше да си го позволи, нали? Неотдавна жителите на града бяха преживели няколко терористични нападения. Управлявани от те-

рористи автомобили бяха връхлетели невинни пешеходци по два моста в центъра. Въпреки това лондончани бяха проявили завиден кураж и спокойствие и бяха продължили да живеят както и преди. В момента обаче се надигаше нова вълна от тероризъм и някой трябваше да я спре.

За това бяха изпратили тук Уил Роби.

Той се върна в къщата, проведе няколко разговора по обезопасената телефонна линия, която минаваше през сателит, и получи разрешение да пристъпи към изпълнението на своята мисия. Но както добре знаеше, решенията на висшестоящите бяха променливи като времето в Лондон.

Отмяната на мисията би била равносилна на фалстарт за някой спринтьор. Човекът е застанал на пистата, приклекнал ниско, напрегнал всеки мускул от тялото си, и изведнъж... нищо. Подобни неща се приемат трудно.

Истинско чудо бе, че никой не бе отменил мисията.

Роби стоя до прозореца два часа. Приличаше на страж на пост, вираше се в мрака и не пропускаше нищо. Къщата бе силно укрепена и наблюдавана денонощно – макар и дискретно – от очи, разположени на друг континент. Въпреки това той следваше желязното си правило, че може да разчита само на себе си и на никой друг. Защото объркаше ли се нещо, щеше да се прости с живота си. Докато очите от другия континент само щяха да регистрират случилото се и да вземат мерки да разчистят кашата. Уил Роби нямаше да има никаква полза от това.

Той погледна телефона си. Онзи сателит високо в небето му съобщи, че все още има зелена светлина.

Не след дълго Биг Бен удари полунощ. Добре познатата мелодия за повечето британци, която им действаше успокояващо. За Уил Роби тя възвести началото на работния ден.

Той облече изработен по поръчка водоустойчив га-

щеризон като на състезател по мотоциклетизъм и излезе през задната врата. Отключи гаража и яхна оставения там черен мотор „Дукати Диавел“. Сложи си каската, форсира двигателя и буквално излетя от гаража. Големият двигател с обем от хиляда и двеста кубика можеше да достигне девет хиляди и петстотин оборота в минута. Горивната система – инжекцион, разработен от „Бош“ – работеше с максимално натоварване.

Този мотор бе доста скъпа играчка, която с всички екстри струваше почти двайсет хиляди. Но тази вечер той бе най-обикновено превозно средство, с което Уил Роби да отиде на работа.

Насочи се на северозапад. Мощната машина хвърчеше по опустелите улици. Не след дълго се появи целта му. Всъщност първата от целите му тази вечер. Уил Роби зави в една пряка и бързо намали.

Изключи мотора, слезе от него и използва лост, скрит зад кофа за боклук, за да повдигне капака на една улична шахта. Това беше цел №1. Използва металните скоби, забити в стените на шахтата, за да слезе трийсетина метра под нивото на улицата.

Не свали каската, но имаше основателна причина. Натисна едно копче в задната ѝ част и тя се превърна в свръхмодерен уред за нощно виждане, подобен на онези, които използваха пилотите на американските изстребители. Той освети ярко тъмния подземен тунел. В момента учените разработваха контактни лещи с тънък слой графен, разположен между два слоя стъкло, които да заменят обемистите уреди за нощно виждане. Но тъй като не бяха постигнали задоволителен процент осветеност, поне за момента, Уил Роби трябваше да използва каската, за да се ориентира в мрака.

Високите технологии в полза на умението да убиваш.

Не че противниците му бяха с шестзарядни револвери и оптика от Втората световна война.

Уил Роби погледна часовника си. Изпреварваше

графика с една минута. Забави крачка. В неговата професия избързването беше недостатък.

Той беше на четиресет и една, висок метър осемдесет и пет, тежеше малко над осемдесет килограма и беше в отлична форма, защото работата му го изискваше. Физическата му издръжливост и поносимостта му към болката бяха изключително високи. Отново защото работата му го изискваше. Беше избран за нея, тъй като вече отговаряше на основния набор от изисквания – на първо място здраво тяло и здрава психика; освен това не се страхуваше от нищо. С течение на времето въпросният основен набор бе превърнал Уил Роби в напълно ново същество, притежаващо широк спектър от умения, които обикновените хора дори не подозираха, че съществуват, какво оставаше да се опитат да ги развият.

Имаше дни, когато Роби трудно различаваше къде у него свършва машината и къде започва човекът. Ако човекът изобщо бе тук. В Мисисипи той се бе проявил, но сега като че ли бе минал на заден план. Може би завинаги.

Лицето му бе слабо и обветрено, очите – разположени дълбоко и винаги нащрек. Косата му бе късо подстригана. Цялото му тяло бе покрито със стари рани и белези, всеки от тях разказващ история, която едва не бе завършила трагично и която Уил Роби предпочиташе да забрави.

Докато вървеше, той правеше бавни кръгови движения с дясната си ръка. Хирурзите бяха свършили добра работа – бяха съединили разкъсаните сухожилия и бяха „спретнали“ ръката му отново, както се изразяваха британците. Увериха го, че всичко ще бъде както преди, ако не на сто, то поне на деветдесет и девет процента. Което беше добре. Но не достатъчно добре в света на Уил Роби.

Буквално ме сглобиха отново. Дали съм толкова добър, колкото бях? Или съм леко влошена версия на предишния Уил Роби?

Тази вечер той щеше да открие дали липсващият един процент ще наклони везните в полза на успешното завършване на мисията или на превръщането му в труп.

Цел №2 се намираще право пред него.

Ако дукатито го бе докарало до цел №1, това, което се намираще пред него, щеше да го върне обратно.

Жив.

Той извади ключ и отвори вратата, монтирана в стената на тунела, по който вървеше. Озова се в малък склад, в който облече свръхмодерна бронезилетка тип „телесна броня“ и се въоръжи с малък арсенал.

Основното му оръжие бе автомат „Хеклер и Кох“ с трийсет патрона калибър .45. Провери всичките му части и го преметна през рамо. Пъхна още два пълнителя в дълбоките джобове на гащеризона, пришити именно с тази цел. Уил Роби смяташе, че не успее ли да свърши работата с деветдесет патрона, просто не заслужава да се измъкне жив. За всеки случай обаче разполагаше с два полуавтоматични пистолета М11. Патроните бяха десетмилиметрови, а лазерният мерник, монтиран под цевта, гарантираше, че куршумите ще попаднат там, където сочи малката червена точка. Уил Роби сложи двата кобура от лявата страна на кръста си, за да може при необходимост да ги измъкне с дясната си ръка. Макар че, ако се наложеше, можеше да стреля и с лявата.

Закачи на колана си и немски боен нож КМ2000 и добави към него две шокови гранати М84. После затвори вратата след себе си и тръгна.

Цел №3 се намираще на няколкостотин метра.

Много скоро Уил Роби щеше да разбере дали ще доживее да види още един изгрев на слънцето.

2

„Оксфорд Съркьс“.

Една от най-натоварените станции на лондонското метро, която си оспорваше първото място с „Уотърлу“ и „Кингс Крос“. Намираше се в елитен квартал на Лондон със скъпи бутици и луксозни сгради. Метрото превозваше близо милиард и половина пътници годишно и сто милиона от тях преминаваха през „Оксфорд Съркьс“.

Лондонското метро бе преживяло терористични атаки на 7 юли 2005 г., когато джихадисти се бяха взривили в три различни влака. Четвъртата бомба бе избухнала в автобус на градския транспорт. Общият брой на жертвите беше петдесет и двама души.

Взривните устройства, използвани в този трагичен ден, бяха мощни, но несравнимо по-слаби от планираните в момента. В центъра на всичко това бе една кобалтова бомба, каквато никога не бе детонирана до този момент. Бе термоядрена, с мощно радиационно излъчване, и можеше да направи даден район необитаем за сто и повече години.

За щастие, създаването ѝ бе изключително трудно. Но за съжаление, не беше невъзможно. И за още по-голямо съжаление, в момента една такава бомба се намираше в Лондон.

Предавателят в каската на Роби започна да му изпраща информация. Крайната му цел го очакваше. Докато крачеше към нея, Уил Роби завинти заглушител на цевта на автомата, след което направи същото и с двата пистолета. Тази вечер трябваше да действа безшумно. Доколкото беше възможно.

Той прибра пистолетите в кобурите и докосна гърдите си. Онова, което се намираше под гащеризона, можеше да спаси живота му тази нощ. Същата броня носеше и на двете си бедра. Под нея се намираха фе-

моралните артерии, два масивни кръвоносни съда. Всяко разкъсване на някоя от тях бе равносилно на смърт. Почти никой не можеше да оцелее след пробиване на феморалната артерия.

Четирима души бяха загубили живота си, за да съберат разузнавателната информация, достигнала до американските служби и довела до тази мисия. Американците бяха споделили наученото с британците, които бяха сред най-близките им съюзници, независимо кой управляваше в дадения момент. Тази здрава връзка бе създадена скоро след като „червените куртки“, както бяха известни английските войници през XIX в., бяха опожарили Вашингтон и Белия дом. Това показваше, че силното приятелство може да покълне и да разцъфти дори на неплодородна до момента почва. Според получената информация терористичният акт в Лондон трябваше да бъде репетиция за онова, което щеше да последва в Съединените щати.

Както производителите изпробваха създадените от тях продукти, преди да ги пуснат на пазара, така и терористите се опитваха да усъвършенстват своите методи.

Затова в момента Роби вървеше на трийсет метра под земята.

Крайната му цел не беше друга улица, а мазе. От четиримата загинали в хода на операцията третият бе жертвал живота си, за да подмами мишената да остане в тази сграда. Разположена на слабо населена улица в покрайнините на Лондон, въпросната сграда бе служила като конспиративна квартира и оперативен център по време на Втората световна война. Тогава военните бяха добавили тунел за бягство и бомбоубежище. Но през последните седем десетилетия бетонният под в мазето бе покрит с дъски, които бяха скрили входа към тунела. И всички бяха забравили за него.

Сега обаче входът към тунела не беше скрит.

Лондон беше стар град и никой не знаеше всички

проходи, коридори и лабиринти, които лежаха под него, нито разбираше как са свързани помежду си. Тунелите, които минаваха под това мазе, пресичаха градската канализация и отвеждаха до складово помещение. За да се стигне до него, беше достатъчно да се пробие една не особено дебела бетонна стена. Бомбата щеше да бъде поставена там и взривена в най-натова-реното време на деня, когато през станция „Оксфорд Съркъс“ минаваха по сто хиляди души на час, а горе, на повърхността, се намираха други сто хиляди пешеходци и автомобили. Взривът щеше да разруши много сгради и да порази над два милиона души.

Центърът на Лондон щеше да стане непригоден за живот през следващите сто-двеста години.

Ама че репетиция, помисли си Роби.

Не искаше да стане свидетел на онова, което терористите се готвеха да направят на американска земя.

Терористичната клетка, която Уил Роби трябваше да ликвидира тази нощ, възнамеряваше да използва тунела за своите цели. А той възнамеряваше да го използва, за да им попречи да ги осъществят.

Причините, поради които властите бяха изпратили един човек, а не цяла армия от полицаи и командоси, които да щурмуват гнездото на терористите, бяха твърде сложни на пръв поглед, но и лесно разбираеми.

Щеше да настъпи паника. Придвижването на военни части не можеше да остане незабелязано. Светът не биваше да узнае какво планират терористите, защото това щеше да предизвика такъв хаос, че те да потрият доволно ръце. Затова големите шефове бяха изпратили Роби да ги ликвидира. Сам.

Британците имаха хора с опит в специалните операции, които биха могли да осъществят тази мисия. Но същите тези големи шефове бяха решили, че е най-добре да възложат операцията на чужденец. Така полесно можеха да отрекат участието си в нея, ако нещо се объркаше.

Въпреки това нищо не бе оставено на случайността. Цялата сграда бе обкръжена от добре скрита армия. Провалеше ли се Роби, тя нямаше да се поколебае да шурмува, без да дава пет пари за евентуалната паника.

От двете страни на сградата мишена имаше къщи. Обитателите им бяха възпрепятствани да се завърнат по домовете си тази вечер, което осигуряваше на Роби известна свобода на действие и повишаваше шансовете случилото се да не попадне в сутрешните новини.

Което обясняваше заглушителите на автомата и двата пистолета.

Уил Роби се изкачи по стоманените скоби, които водеха към капака в мазето. Макар хората в сградата да нямаха представа, че мисията им е била компрометирана, те бяха предприели стандартните предохранителни мерки. Капакът бе здраво заключен и свързан с охранителната система. Но Роби използва три различни инструмента, с които бе снабден предварително, и капакът вече не беше нито заключен, нито свързан с алармата.

Уил Роби получи още едно съобщение по предавателя в каската.

– Ве-едно.

Това беше същият код, използван в авиацията. Там „Ве-едно“ означаваше достигнатата от самолета скорост, при която излитането не можеше да бъде прекратено. Нямаше връщане назад.

Роби потвърди, че е чул командата, и изключи предавателя. От този момент нататък приказките бяха излишни – време беше за действие, в резултат на което или той, или противниците му щяха да загинат.

Каската му имаше вградена безжична камера, така че хората, които го ръководеха от разстояние, да виждат абсолютно всичко. Те щяха да видят или как Роби печели схватката, или как куршумите летят към обектива.

Стиснал здраво пистолет в дясната си ръка, той отвори капака на мазето и се огледа.

Нищо.

Качи се горе и постави капака на мястото му. Мазето се оказа съвсем обикновено, каквото би могло да се очаква в стара и занемарена къща в краен квартал. Беше потънало в мръсотия и вмирисано на мухъл.

И все пак в него имаше нещо интересно. В далечния ъгъл стоеше метален контейнер с дължина около метър и осемдесет. Роби се прокрадна към него, приклекна, извади някакъв инструмент и го прекара над контейнера. Погледна циферблата.

Данните потвърждаваха, че това е кобалтова бомба. Но не беше активирана. Щяха да го направят едва след като я оставеха на станция „Оксфорд Съркьс“.

Роби разбра и още нещо – че няма да позволи на терористите да стигнат до бомбата.

Прибра пистолета и извади автомата. Изправи се и се насочи към дървената стълба. От получената информация знаеше, че четвъртото стъпало проскързва, затова от третото стъпи направо на петото.

В къщата имаше седемнайсет души освен него. Целта му бе да убие шестнайсет от тях.

Превключвателят за режима на стрелба бе настроен на два изстрела. Един точен изстрел бе напълно достатъчен, за да убие човек, но Роби предпочиташе да се подсигури.

Вратата за мазето бе открехната. Той надзърна в кухнята. Край масата седяха двама души и пиеха кафе. Очевидно се нуждаеха от стимулираща напитка в този късен час.

Погледна часовника си.

Секундната стрелка приближаваше дванайсет.

Четири... три... две...

В уречения миг осветлението в къщата угасна.

Роби видя как двамата мъже скачат от столовете и замръзват на място. А после ги видя как падат в резултат на куршумите, забили се в гърдите им.

Минус двама, оставаха четиринайсет.

Той прекоси кухнята за три секунди и излезе в коридора. Превключи на автоматична стрелба. Причината да го направи бе склонността на хората да се скупчват по-близо един до друг в мрака.

По тесния коридор вървяха трима мъже, и тримата с pistolети в ръцете. Откриха огън.

Роби натисна спусъка на автомата. След две секунди и двайсет и шест куршума на пода в този скромен на вид дом лежаха още трима души. Отражателят изхвърли празните гилзи на пода, където те изтракаха като метални перли от скъсана огърлица.

Минус пет, оставаха единайсет.

Роби извади пълнителя, постави нов и се претърколи надясно, тъй като някой откри огън по него. Забеляза две глави през уреда си за нощно виждане. Изпразни в тях половината пълнител.

Минус седем, оставаха девет.

Още двама се появиха на стълбищната площадка и откриха огън по него. Те също разполагаха с уреди за нощно виждане, което намаляваше тактическото му предимство. Затова Уил Роби извади шокова граната, издърпа шплента, хвърли я нагоре и извърна поглед.

Ярката светлина не го заслепи, нито пък силният шум го парализира, тъй като каската го предпази от тях. Това обаче не се отнасяше за двамата мъже на стълбите. Единият се претърколи и се свлече на долния етаж. Последва замах с ножа КМ2000, който преряза две жизненоважни артерии. И втори замах за всеки случай.

Роби прибра окървавения нож в калъфа му.

Минус осем, оставаха още толкова.

Другият стрелец се надигна бавно, но си личеше, че е зашеметен. Не успя да се изправи, падна назад и остана да лежи в безсъзнание. Това спаси живота му.

Това и другите двама, нападнали Роби отляво и отляво.

Той извади двата pistolета. Стисна по един във вся-

ка ръка. Прицели се едновременно, натисна спусъците и изстреля по десет куршума, насочени отгоре надолу, от гърдите към бедрата. В резултат на това изстрелите му описаха огнени арки с радиус от три метра. Смъртоносна зона на обстрел с максимална ефективност.

Дебалансираните куршуми разкъсаха плътта на двамата терористи. Последваха глухи тупвания на трупове върху килима.

Минус десет, оставаха шестима.

И тъй като вече всички в къщата бяха известени за присъствието му, Уил Роби обсипа стълбите с куршуми, докато не изпразни и втория пълнител на автоматата. Тогава хукна нагоре и презареди pistolетите.

Куршум, изстрелян от втория етаж, се заби в корема му. Течната броня се втвърди за милисекунда, спря куршума и го лиши от кинетичната му енергия, която преразпредели по цялата площ на бронезилетката. Миг по-късно тя изгуби своята твърдост и отново стана гъвкава. Роби нямаше представа кой е измислил това нещо, но ако оцелееше тази нощ, щеше да го открие и да го черпи едно питие.

Хвърли по стрелеца втората шокова граната, след което го простреля веднъж в коляното, за да го обездвижи, а после и в главата.

Минус единайсет, оставаха петима.

Уил Роби се добра до горния етаж, прибра pistolетите в кобурите и постави последния пълнител на автоматата. В следващия миг някой го връхлетя от страни. Двамата се затъркаляха надолу по стълбите. Нападателят му държеше нож, с който замахна към бедротото му. Течната броня отново се стегна и острието не можа дори да одраска кожата.

Дясната ръка на Роби стисна като менгеме дланта с ножа. Завъртя се на страни, за да се окаже отгоре, когато стигнат партера. Мъжът под него бе зашеметен от падането, но само за миг.

Дори този миг се оказа прекалено дълъг, за да оце-

лее. Роби бе използвал ножа на нападателя, за да пре-реже гърлото му. Бликналата артериална кръв опръска каската му.

Надяваше се който и да наблюдава сцената, да остане доволен от представлението. Защото той определено не се забавляваше.

Минус дванайсет, оставаха четирима.

Уил Роби се надигна и претърколи встрани, тъй като някой, застанал на горния етаж, изстреля автоматен откос. Разхвърчаха се трески от дървения парапет и парчета от мазилката, а няколко стъпала буквално експлодираха. Благодарение на уреда за нощно виждане установи откъде идва огънят. Вместо да атакува нагоре по стълбите, той хукна наляво, където горните стъпала оставаха скрити от стената на долния етаж.

Насочи автомата под ъгъл от четиресет и пет градуса нагоре и малко наляво. Натисна спусъка и изпразни половината пълнител. Куршумите пронизаха евтиния гипсокартон. Роби преброи до три и видя тялото на стрелеца да се търкаля надолу по стълбите и да пада върху онзи с прерязаното гърло. За да е сигурен, че е мъртъв, Роби го простреля с пистолет в челото.

Минус тринайсет, оставаха трима.

Тези трима се намираха на горния етаж. Сега играта се превърна в тактическо надлъгване. Нещо като партия шах, но с автомати и военни стратегии вместо фигурки на черно-бялата дъска.

Врагът заемаше по-висока позиция, а Роби – пониска. За да атакува, той трябваше да премине през тесен участък, в който противникът можеше да концентрира огъня си, а Роби не биваше да разчита на течната броня да го отърве невредим. Искаше той да заеме високата позиция и когато погледна наляво, откри начин да го постигне.

Отвори прозореца, изскочи навън и видя стоманени скоби в неравната тухлена стена. При предишните си мисии се бе катерил по стръмни, почти гладки скали,

затова нямаше никакъв проблем да се изкачи до втория етаж.

Прозорецът се намираше точно над главата му. Бе запомнил отлично разположението на помещението в къщата, затова знаеше къде ще се озове. Отдели три секунди, за да обмисли ситуацията – това бе интервалът от време, който можеше да си позволи за размисъл по време на подобна операция.

Хвана се за перваза с една ръка и отвори прозореца с ножа си. Промуши се в отвора, претърколи се и зае позиция за стрелба.

След като вече си бе осигурил тактическо предимство, Уил Роби изскочи в коридора и видя един мъж да наднична предпазливо над перилата, без да има и най-малката представа, че задният му фланг е напълно оголен.

Два изстрела с пистолет в гърба сложиха край на живота му.

Минус четиринайсет, оставаха двама.

Следващият се появи от една стая надолу по коридора. Държеше в ръка същото оръжие като Роби.

Автомат срещу автомат.

Не съвсем. Не само хардуерът играеше роля. Оръжието си оставаше оръжие. Сходните оръжия действаха по сходен начин. Важен беше софтуерът, в случая стрелецът.

Роби връхлетя в една съседна стая в мига, в който автоматът на противника му се насочи към него. Той стисна своя „Хеклер и Кох“ в дясната си ръка, като се увери, че превключвателят е в режим на автоматична стрелба. Единствената уязвима част от Уил Роби бе ръката с оръжието. Използва долната част на рамката на вратата като опора, защото автоматите имаха откат, който се усещаше особено силно, когато прикладът не е опрян здраво в рамото. Това можеше да навреди на точността, но Роби имаше по-важни грижи.

Двата автомата стреляха едновременно. Автоматът

на противника му откъсна парче полимер от приклада на Роби.

Автоматът на Роби пръсна главата на противника му.

Роби захвърли оръжието си, тъй като патроните му бяха свършили.

Минус петнайсет, оставаше един.

Но какъв се оказа този един!

От спалнята надолу по коридора се появи млада жена. В ръката си не държеше оръжие... поне в обичайния смисъл на думата.

Пръстите ѝ стискаха детонатора, свързан с елека, който бе облякла. Към него бяха привързани шест пакета пластичен експлозив „Семтекс“, свързани помежду си. Достатъчно, за да сринат до основи къщата, да убият и двама им и вероятно да спукат обвивката на кобалтовата бомба, да облъчат с радиация целия квартал и да го направят необитаем поне до двацет и втори век.

Роби мигом оцени ситуацията. Жената срещу него бе крайният вариант на терористите.

Тя му се усмихна.

Той не отвърна на усмивката ѝ. Окървавеният му нож КМ2000 полетя във въздуха. И преди да се забие в стената, срязва кабела между детонатора и пластичния експлозив.

Жената погледна първо безполезния бутон, а после Роби. Изкрещя и посегна към елека с експлозивите.

Роби не я изчака да открие друг начин да взриви елека бомба. Простреля я в главата и тя се свлече на пода, обгърната от неексплодиралите пакети „Семтекс“.

Минус шестнайсет.

Оставаха... нула.

Мисията завършена. Навън го очакваше изгревът.

Оказа се, че и деветдесет и девет процента могат да бъдат достатъчни.